

## Arrest

nr. 323 222 van 12 maart 2025  
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN  
Sint-Corneliusstraat 28  
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 9 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 november 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen België binnen op 11 september 2021 en verzoekt op 13 september 2021 om internationale bescherming. Op 6 november 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek en wordt internationale bescherming geweigerd. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend wordt verzonden, en die luidt als volgt:

“(…)

#### A. Feitenrelaas

*U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine afkomstig uit Erevan. Er werd bij uw man B., R. (O.V. x.xxx.xxx) suikerziekte vastgesteld. Na zijn derde dialyse werd hij erg ziek. De dokters raadden jullie aan naar België te komen voor een verdere behandeling. Uw man kende er toen problemen maar hij was een heel gesloten man en vertelde u hierover niks. Op 13/09/2021 dienden jullie hier een verzoek om internationale bescherming in. Uw man kreeg medische verzorging. Na onderzoek werd kanker bij uw man*

vastgesteld. Op 05/08/2022 kwam hij te overlijden. Op 17/08/2022 keerde u terug naar Armenië om er uw man te begraven. Op 09/12/2022 kwam u opnieuw naar België. Uw dochter B., A. (O.V. xx.xxx.xxx) kwam later met haar gezin naar België en diende er op 19/07/2024 een verzoek om internationale bescherming in. U bent in het bezit van de volgende documenten: uw paspoort en dit van uw man, jullie huwelijksakte, geboorteaktes, en documenten m.b.t. de medische problemen van uw man.

## **B. Motivering**

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 3-5) dat u in Armenië geen problemen heeft gekend en geen vrees koestert bij een terugkeer naar uw land van herkomst. U haalt aan dat uw man er wel problemen kende, maar hij was een heel gesloten man en vertelde u hierover niks. U kan enkel aangeven dat uw man tijdens de oorlog in 2020 hulp heeft gebracht naar Nagorno-Karabach, u weet niet wat of aan wie, en dat de politie toen is komen informeren waar uw man was. Er was geen andere concrete aanleiding voor jullie vertrek in september 2021 dan de medische zorgen die uw man nodig had. Toen u in 2022 voor enkele maanden terugkeerde naar Armenië om er uw man te begraven, heeft u niks vernomen over de problemen van uw man noch werd u gecontacteerd door de politie. U haalt aldus geen concrete, actuele noch persoonlijke vrees aan voor vervolging of risico op ernstige schade die zouden kunnen leiden tot het toekennen van een internationaal beschermingsstatuut.

Wat betreft het verzoek van uw dochter B., A. (O.V. xx.xxx.xxx) blijkt uit het administratief dossier niet dat u een gemeenschappelijk vluchtrelaas of asielmotieven met haar deelt. Derhalve kan genoegzaam aangenomen worden dat de uitkomst van het asioldossier van uw dochter als dusdanig geen ander licht werpt op de beoordeling van uw individuele vluchtmotieven. De commissaris-generaal is ertoe gehouden om elke asielaanvraag op eigen merites te beoordelen, wat in voorliggend geval gebeurd is. Indien u een verblijfsvergunning wil verkrijgen op grond van uw gezinssituatie in België, dient u zich dienaangaande te wenden tot de hiertoe geëigende procedure.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een verzoeker om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend indien het willekeurige geweld als gevolg van het gewapende conflict in zijn land van herkomst een zodanig niveau bereikt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar dit land of, in voorkomend geval, naar de desbetreffende regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980.

Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus beschikbaar op de website van het CGVS [via de link https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/huidige-situatie-het-kader-van-het-conflict-met-azerbeidzjan-en-deovergave-van-nagorno](https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/huidige-situatie-het-kader-van-het-conflict-met-azerbeidzjan-en-deovergave-van-nagorno)), heeft een staakt-het-vuren in de herfst van 2020 een einde gemaakt aan het gewapende conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan in Nagorno-Karabach. In september 2022 laaiden de spanningen in het grensgebied van Nagorno-Karabach weer op. Op 14 september 2022 werd een staakt-het-vuren ondertekend. In september 2023 capituleerden de Armeense separatisten van Nagorno-Karabach na een kort offensief van Azerbeidzjan, zonder tussenkomst van de Armeense autoriteiten.

**Hoewel er nog steeds militaire confrontaties plaatsvinden aan de grens tussen Armenië en Azerbeidzjan, is dit gewapende geweld sporadisch, weinig intensief en beperkt tot grensgebieden. Het aantal burgerslachtoffers van deze grensconflicten blijft beperkt.** Tijdens de eerste negen maanden van 2023 vielen er tien doden en elf gewonden onder burgers. We stellen ook vast dat de meeste personen die tijdelijk hun huizen hadden verlaten na de confrontaties op 13 en 14 september 2022, inmiddels naar hun huizen zijn teruggekeerd.

Wat u betreft, moet worden opgemerkt dat u uit Erevan komt, een gebied dat niet in de buurt van de voormelde regio's ligt en niet door dergelijke incidenten wordt getroffen.

Er dient ook te worden opgemerkt dat er besprekingen zijn begonnen tussen Armenië en Azerbeidzjan om tot een vredesakkoord tussen de twee staten te komen en dat de bijeenkomsten om dit te bereiken zijn geïntensiveerd. In deze context zijn **angsten en geruchten over een nieuwe militaire escalatie tussen de twee landen niets meer dan ongegronde speculaties.**

*Gelet op de bovenstaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van alle beschikbare informatie moet worden geconcludeerd dat **de situatie in de regio waaruit u afkomstig bent, niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/4, § 2 c) van de wet van 15 december 1980**, dat bescherming biedt in de uitzonderlijke situatie waarin willekeurig geweld als gevolg van een gewapend conflict een zodanig niveau bereikt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat indien een burger zou worden teruggezonden naar het desbetreffende land of in dit geval naar de desbetreffende regio, hij louter door zijn aanwezigheid aldaar zou worden blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in het voormelde artikel 48/4, §2 c).*

*Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. Bovendien blijkt uit een volledig en ten gronde onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming dat u, bij het voorleggen van uw verzoek om internationale bescherming en het uiteenzetten van de feiten, enkel aangelegenheden aan de orde heeft gesteld die niet ter zake doen om uit te maken of u in aanmerking komt voor internationale bescherming. In toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond.*

*De door u neergelegde documenten (uw paspoort en dit van uw man, jullie huwelijksakte, geboorteaktes, en documenten m.b.t. de medische problemen van uw man). kunnen deze conclusie niet wijzigen.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

*Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.*

*(...)”*

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

### **2.1. Het verzoekschrift**

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van “*de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht*”, van het evenredigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting inzake de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen, betoogt verzoekster dat zij op onomstootbare wijze ernstige elementen naar voren bracht die door de verwerende partij werden verworpen zonder een afdoende onderzoek te hebben gevoerd. Zij acht de motivering in de bestreden beslissing niet afdoende, draagkrachtig en deugdelijk daar de verwerende partij zich op minder belangrijke tegenstrijdigheden, onbelangrijke vaagheden en onjuiste verklaringen pinte en er van fundamentele tegenstrijdigheden geen sprake kan zijn. Zij hekelt dat haar verklaringen niet afdoende zijn vergeleken met algemeen beschikbare objectieve informatie en nagetrokken waar nodig. Voorts stelt verzoekster, onder verwijzing naar algemene informatie, dat er momenteel nog zware vijandelijkheden plaatsvinden tussen Armenië en Azerbeidzjan, dat deze vijandelijkheden verdergaan na de etnische zuivering en exodus van christelijke Armeniërs in Nagorno-Karabach en dat er absoluut geen sprake is van een vredesakkoord. Volgens haar zijn de angsten en de geruchten over een nieuwe militaire escalatie gegrond en diende dit nader te worden onderzocht.

Verzoekster blijft volharden in haar problemen en meent dat zij de essentie van haar relaas aannemelijk heeft gemaakt door een geloofwaardig verhaal te presenteren en dit zoveel mogelijk te staven met diverse documenten. Zij voegt hier ondergeschikt aan toe dat, gelet op de materiële onmogelijkheid om de feiten te bewijzen, de eigen verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming voldoende zijn voor zover zij coherent en geloofwaardig zijn en dat dan het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend, hetgeen *in casu* niet gebeurde. Verzoekster meent dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op geen

enkele wijze haar versie van de feiten heeft vergeleken met de algemeen bekende informatie over de ernstige situatie in Armenië, waar het politieke en rechterlijke systeem als geheel tot op het merg corrupt is en gebruik maakt van tegenstrijdigheden om haar beschermingsverzoek af te wijzen.

Verzoekster citeert vervolgens een passage uit het Algemeen Ambtsbericht Armenië en gaat in op de slechte omstandigheden van het gevangeniswezen in Armenië.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoekster de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om de bestreden beslissing te hervormen en haar de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

## 2.2. Stukken

Verzoekster voegt ter staving van haar betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, een weblink naar algemene informatie bij het voorliggende verzoekschrift (stuk 3), die evenwel niet werkt.

## 2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

### 2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de

toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet een verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing[en] overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing[en] wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Verzoekster geeft geenszins aan op welk beginsel zij doelt waar zij zich, benevens op het zorgvuldigheidsbeginsel (en bij uitbreiding het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel), beroept op *“de beginselen van behoorlijk bestuur”*. Ook preciseert zij niet waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt deze schending niet op dienstige wijze uiteengezet.

2.3.4. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Verzoekster betwist de bestreden beslissing in het geheel niet waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.3.7. De Raad stelt vast dat verzoekster een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 6 november 2024 waarbij haar verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2.3.8. Uit verzoeksters verklaringen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 3-5) blijkt dat zij in Armenië geen problemen heeft gekend en geen vrees koestert bij een terugkeer naar haar land van herkomst. Zij haalt aan dat haar inmiddels overleden echtgenoot er wel problemen kende maar dat hij, een gesloten man, haar hier niks over vertelde. Zij kan enkel aangeven dat haar echtgenoot tijdens de oorlog in 2020 hulp heeft gebracht naar Nagorno-Karabach, maar weet niet wat of aan wie, en dat de politie toen is komen informeren waar hij was. Andere dan de medische zorgen die haar echtgenoot nodig had was er volgens verzoekster geen concrete aanleiding voor hun vertrek uit Armenië in 2021. Toen zij in 2022 enkele maanden terugkeerde naar Armenië om haar echtgenoot te begraven, heeft ze volgens haar verklaringen niks vernomen over de problemen van haar echtgenoot, noch werd zij gecontacteerd door de politie. Aldus haalt verzoekster geen concrete, actuele noch persoonlijke vrees aan voor vervolging of risico op ernstige schade die zouden kunnen leiden tot het toekennen van een internationaal beschermingsstatuut.

Door in het verzoekschrift louter te volharden in “*de problemen in het land van herkomst*” en te benadrukken dat ze er alles aan gedaan heeft om zoveel mogelijk bewijsmateriaal te verzamelen, toont zij het tegendeel op generlei wijze aan. De door haar in de loop van de procedure voorgelegde documenten, te weten haar paspoort en dat van haar overleden echtgenoot, haar huwelijksakte, geboorteaktes en documenten met betrekking tot de medische problemen van haar echtgenoot, hebben overigens geen uitstaans met enige vrees of reëel risico.

Waar verzoekster in het verzoekschrift meent dat de verwerende partij zich op “*minder belangrijke tegenstrijdigheden, onbelangrijke vaagheden en onjuiste verklaringen*” pint die niet van wezenlijk belang zijn en niet als beslissende factoren zouden mogen gehanteerd worden en dat er *in casu* geen sprake is van fundamentele tegenstrijdigheden, benadrukt de Raad dat verzoekster in de bestreden beslissing geenszins verweten wordt tegenstrijdig, vaag of onjuist te zijn geweest.

In weerwil tot wat verzoekster in het verzoekschrift voorhoudt, dienden haar verklaringen niet afgetoetst te worden aan algemene informatie daar zij op geen enkele wijze concrete, actuele en persoonlijke elementen aanhaalt die nopen tot het toekennen van internationale bescherming. Ten andere heeft de verwerende partij, voor wat betreft de beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, wel degelijk rekening gehouden met de beschikbare algemene landeninformatie en deze toegepast op verzoeksters regio van herkomst (zie *infra*).

Waar verzoekster zich in het verzoekschrift beroept op algemene informatie over de toestand in het gevangeniswezen in Armenië, ziet de Raad de relevantie hier *in casu* niet van in.

Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier inzake het door haar dochter ingediende beschermingsverzoek niet dat verzoekster met haar dochter een gemeenschappelijk vluchtrelaas of asielmotieven deelt, hetgeen in het verzoekschrift ook geenszins wordt betwist.

Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

In acht genomen hetgeen voorafgaat kan in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan verzoeksters relaas niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere, concrete elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

2.3.9. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Opdat aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek wordt geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in het land of de regio van herkomst.

In de bestreden beslissing wordt inzake de veiligheidssituatie in Armenië op goede gronden het volgende overwogen:

*“Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus beschikbaar op de website van het CGVS [via de link https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/huidige-situatie-het-kader-van-het-conflict-met-azerbeidzjan-ende-overgave-van-nagorno](https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/huidige-situatie-het-kader-van-het-conflict-met-azerbeidzjan-ende-overgave-van-nagorno)), heeft een staakt-het-vuren in de herfst van 2020 een einde gemaakt aan het gewapende conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan in Nagorno-Karabach. In september 2022 laaiden de spanningen in het grensgebied van Nagorno-Karabach weer op. Op 14 september 2022 werd een staakt-het-vuren ondertekend. In september 2023 capituleerden de Armeense separatisten van Nagorno-Karabach na een kort offensief van Azerbeidzjan, zonder tussenkomst van de Armeense autoriteiten.*

*Hoewel er nog steeds militaire confrontaties plaatsvinden aan de grens tussen Armenië en Azerbeidzjan, is dit gewapende geweld sporadisch, weinig intensief en beperkt tot grensgebieden. Het aantal burgerslachtoffers van deze grensconflicten blijft beperkt. Tijdens de eerste negen maanden van 2023 vielen er tien doden en elf gewonden onder burgers. We stellen ook vast dat de meeste personen die tijdelijk hun huizen hadden verlaten na de confrontaties op 13 en 14 september 2022, inmiddels naar hun huizen zijn teruggekeerd.*

*Wat u betreft, moet worden opgemerkt dat u uit Erevan komt, een gebied dat niet in de buurt van de voormelde regio's ligt en niet door dergelijke incidenten wordt getroffen.*

*Er dient ook te worden opgemerkt dat er besprekingen zijn begonnen tussen Armenië en Azerbeidzjan om tot een vredesakkoord tussen de twee staten te komen en dat de bijeenkomsten om dit te bereiken zijn geïntensiveerd. In deze context zijn angsten en geruchten over een nieuwe militaire escalatie tussen de twee landen niets meer dan ongegronde speculaties.*

*Gelet op de bovenstaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van alle beschikbare informatie moet worden geconcludeerd dat de situatie in de regio waaruit u afkomstig bent, niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/4, § 2 c) van de wet van 15 december 1980, dat bescherming biedt in de uitzonderlijke situatie waarin willekeurig geweld als gevolg van een gewapend conflict een zodanig niveau bereikt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat indien een burger zou worden teruggezonden naar het desbetreffende land of in dit geval naar de desbetreffende regio, hij louter door zijn aanwezigheid aldaar zou worden blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in het voormelde artikel 48/4, §2 c).”*

Rekening houdend met de beschikbare landeninformatie treedt de Raad deze beoordeling van de veiligheidssituatie bij. Onder verwijzing naar landeninformatie stelt verzoekster dat er momenteel nog zware vijandelijkheden plaatsvinden tussen Armenië en Azerbeidzjan, dat deze vijandelijkheden verdergaan na de etnische zuivering en exodus van christelijke Armeniërs in Nagorno-Karabach, dat er absoluut geen sprake is van een vredesakkoord en dat de angst en geruchten over een nieuwe militaire escalatie gegrond zijn. Zij voegt hieraan toe dat Armenië na het conflict de 120.000 Armeniërs, die in Nagorno-Karabach woonden, ontving, dat christelijke Armeniërs etnische zuiveringen vrezen door de islamitische Azeri's en dat deze trend zich in heel Armenië zal voortzetten. De Raad wijst erop dat ook in de bestreden beslissing erkend wordt dat er, ondanks het staakt-het-vuren op 10 november 2020, nog steeds schermutselingen gemeld worden, maar dat deze beperkt blijven tot het grensgebied van beide landen. Verder stelt de Raad vast dat er in de door verzoekster in haar verzoekschrift aangehaalde informatie enkel gespeculeerd wordt over een mogelijke escalatie. Tot slot stipt de Raad aan dat verzoekster eraan voorbijgaat dat de commissaris-generaal tevens heeft gemotiveerd dat zij uit Jerevan komt, *“een gebied dat niet in de buurt van de voormelde regio's ligt en niet door dergelijke incidenten wordt getroffen”*. Waar verzoekster oppert dat christelijke Armeniërs etnische zuivering vrezen door islamitische Azeri op het volledige Armeense grondgebied, merkt de Raad op dat dit een louter blote beweringen betreft die zij op geen enkele wijze hard maakt. Verzoekster maakt dan ook niet concreet aannemelijk in welke zin zij heden een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen in verband met de huidige veiligheidssituatie in het grensgebied van Armenië en Azerbeidzjan.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Armenië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bovendien, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangestipt, blijkt uit een volledig en ten gronde onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming dat verzoekster, bij het voorleggen van haar verzoek om internationale bescherming en het uiteenzetten van de feiten, enkel aangelegenheden aan de orde heeft gesteld die niet ter zake doen om uit te maken of zij in aanmerking komt voor internationale bescherming. In toepassing van artikel 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet werd het verzoek om internationale bescherming dan ook terdege als kennelijk ongegrond beschouwd.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord bij het commissariaat-generaal, waarbij zij de mogelijkheid kreeg haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, en zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid haar advocaat en een tolk die het Armeens machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.12. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.13. De Raad wijst er verder op dat het evenredigheidsbeginsel, dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden, bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze specifieke declaratieve bevoegdheid van de commissaris-generaal.

2.3.14. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.15. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vijftientig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,



K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS